

Bicí pro Violu

Viola si zamnula prochladlé ruce a znovu se opřela zády do kolečkového křesla. Nespouštěla přitom oči z velkých žlutých vrat, na nichž bílomodrá cedule hlásala, že zde funguje Základní umělecká škola, hudební oddělení. Ostrý poryv větru jí hodil pramen černých kudrnatých vlasů do obličeje a na chvíli jí zaclonil výhled. Pokusila se neposlušné vlasy spoutat šátkem, který sundala z krku, a když znovu zvedla hlavu, vrata táhle zavržala. Ve zvětšující se škvíře se objevila nejprve jedna a potom další dvě postavičky. Trojice se pomalu šourala k čekající a napjaté Viole.

„Tak co?“ nevydržela to už Viola a otázku vykřikla ještě dřív, než trio v bundách s kapucemi došlo až k ní.

„No, učí tady na spoustu nástrojů,“ začal zvolna čahoun s přilbicí rovných blondátých vlasů.

„To vím taky, Jožko, ale vezmou nás?“ přerušila ho nedočkavě Viola. „Co jste zjistili, Patriku?“ obrátila se dívka na vozíku na menšího podsaditého kluka s náušnicí v levém uchu.

„To by nebyl problém, mají třídy jak na kytaru, tak na housle a bicí,“ odpověděl pořízek s rukama v kapsách. „Ale...“

„Co ale, Zdeňku?“ nevydržela to už Viola.

„Ale bicí domů prý nepůjčují,“ dořekl zkroušeně třetí z kluků, drobný rtuťovitý kudrnáč a popošel blíž k vozíku. Vzal Violu za ruku a dodal chlácholivě: „Nechtěla bys hrát třeba na flétnu, nebo, nebo...“

„Ne nechtěla, Vašku, bez bicích kapela být nemůže, to je jasný. A taky musíme zkoušet... Hele, neexistuje nějaká půjčovna nástrojů?“

„I kdyby, jak bysme ty bubny pořád tahali sem a tam a kde bys na to chtěla sehnat peníze?“ Patrik zamyšleně kopal do vystouplé dlažební kostky u svých nohou.

„Teď asi nic nevymyslíme...“ uzavřel debatu Vašek, opřel se do Violina vozíku a ostatní se courali za ním.

„Doprovodíte mě do Děčka? Máme dneska kolečkovou diskotéku, ale můžete se zapojit, i když na kolečkách nejste,“ převedla Viola řeč na jinou kolej.

„Já nevím, není to blbý?“ Zdeněk se v chůzi zastavil a podíval se na Violu.

„To tedy rozhodně není a můžeš se seznámit s Indym, to je tedy pan muzikant,“ uzavřela Viola a trojice přidala do kroku.

-0-0-0-

„Nikdy jsem si nepomyslel, co všechno se dá dělat na vozíku za taneční figury,“ naklonil se Patrik ke Zdeňkovi, zatímco Vašek řádl na parketu s Violou na vozíku. „Až budeme mít kapelu, tak bysme jim klidně mohli chodit hrát. Živou muziku namísto týchle repro.“

„Nestahuj kalhoty, brod je ještě daleko,“ šalamounsky prohodil Zdeněk. „Vždyť ani nemáme nástroje. Hlavně ty zatracený bicí...“

„Promiňte, kluci, nedalo se to neslyšet. Vy sháníte nějaký nástroje?“ vmísil se mezi ně vysoký chlápek v černém roláku, opírající se o dvě berle. Kluci se udiveně na něj otočili, ale než stačili cokoli říct, chlapík v černém k nim napřáhl ruku, zatímco si berlu opřel do podpaží: „Já jsem Indy a funguju tady v centru tak nějak jako vedoucí. Viola už mi o vás povídala.“

„Aha, no, sháníme,“ vzpamatoval se Patrik. „Hlavně bubny...“

„Asi bych vám mohl pomoci. Máme tady docela slušný bicí, ale i elektrický kytary, pokud byste potřebovali. Ale museli byste zkoušet tady – máme tu taky dobrou zvukotěsnou zkušebnu.“

„Páni, to je něco jako zázrak. To se mi snad jen zdá...“ vydechl Zdeněk a Patrik ze všech sil přikyvoval. „Honem, Violo, Vašku, pojd'te sem, máme pro vás úžasnou zprávu!“

Když jeden přes druhého tlumočili Indyho nabídku tancem zčervenalé dvojici, začali všichni radostí poskakovat, včetně Violy na vozíku.

„To je tedy supr, vidíš, já říkal, že se řešení najde, muzikantskej pánbu nad náma drží ruku, to se musí nechat,“ uzavřel Patrik a palcem ukázal někam ke stropu...

Sborník povídek pro mládež